

δι' αὐτὸν διὰ παντός, συνέτριβε τὴν καρδίαν του καὶ τὸν ἔκαμνε νὰ προτιμᾷ τὸν θάνατον μᾶλλον παρὰ τὴν ζωὴν.

Ἐνῷ δὲ ἐκοίτετο εἰς τοιαύτην ἐλεεινὴν κατάστασιν, συλλογιζόμενος τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας, ἦλθον εἰς τὴν μνήμην του οἱ λόγοι τοῦς ὑποίους ὁ μικρὸς Ἀλβέρτος τοῦ εἶπε περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του γονατίσας ὕψωσε τὰς χεῖράς του πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἤρχισε νὰ προσεύχεται ὡς ἑξῆς:

«ὦ Θεὲ, ἐὰν τῷ ὄντι ἦσαι τόσον ἀγαθὸς, δὲν θὰ μὲ ἀφήσης βέβαια εἰς αὐτὴν τὴν μεμονωμένην καὶ ταλαίπωρον κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι. Πρὸ πάντων ὅμως μὴ μ' ἀφήσης νὰ φερθῶ εἰς τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο σπήλαιον, ἀλλὰ βοήθησόν με ν' ἀνεύρω ἐκ νέου τὸν Ἀλβέρτον, ὅστις ἦτο τόσον καλὸς εἰς ἐμέ. Ἐὰν κάμης τοῦτο δι' ἐμέ, θὰ σὲ ἀγαπῶ καθ' ὅλην τὴν ζωὴν μου, καὶ ποτὲ πλέον δὲν θὰ λάβω μέρος εἰς καμμίαν κλοπὴν.»

Ἡ προσευχὴ αὕτη καθυσχύασεν ἀρκετὰ τὴν λύπην του, ἐσπόγγισε καλὰ τὰ δάκρυά του, καὶ συνησθάνθη ὅτι ὁ Θεὸς ἐπὶ τέλους θὰ τὸν βοηθήσῃ· ἀφοῦ τὸν ἐπέτρψε νὰ ἴδῃ τόσον ὥραϊα πράγματα, δὲν θὰ τὸν κλείσουν πλέον οἱ κακοὶ ἐκεῖνοι Ἀθίγγανοι εἰς τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο σπήλαιον.

Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἀκόμη ἡμέρα ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω εἰς τὸ μέρος, ὅπου κατὰ πρῶτον εὔρε τὸν Ἀλβέρτον· ἀλλὰ δυστυχῶς τόσον εἶχε περιπλανηθῇ ἐντὸς τοῦ δάσους, ἕνεκα τοῦ τρόμου, τὸν ὁποῖον τοῦ ἐπροξένησεν ὁ σκληρὸς ἐκεῖνος Χάνς, ὥστε ἂν καὶ περιεπάτησε πολὺ ἐντὸς αὐτοῦ, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνεύρῃ τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει.

Τελευταῖον μετὰ πολὺν κόπον εὔρε μονοπάτιόν τι, τὸ ὁποῖον μετὰ χαρᾶς ἠκολούθησεν, διότι ἠλπίζεν, ὅτι θὰ τὸν ἔφεραν εἰς τὸ ποθητὸν μέρος. Ἐνῷ δ' ἐβιάζετο χαίρων, ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἔβλεπε τὴν ἀγαπητὴν μορφήν καὶ θὰ ἤκουε τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τοῦ μικροῦ Ἀλβέρτου, ἤκουσεν αἰφνιδίως διὰ μέσου τοῦ πυκνοῦ φυλλώματος τοῦ δάσους τὸν ἤχον βημάτων καὶ ἀκουσίως ἤρχισε νὰ τρέμῃ ἐκ τοῦ φόβου.

Τὸ προαίσθημα τοῦτο τοῦ φόβου ἐπραγματοποιήθη, ὅταν μετ' ὀλίγον ἤκουσε τὴν τραχεῖαν φωνὴν τοῦ Μαυροθοδωρῆ λέγοντος,

«Ἄ, κύρ Ἐρῖκε! δὲν μὲ λέγεις πῶς εὐρέθης ἐδῶ; Χαίρω, ὅτι δὲν ἐλησμώνησες τοὺς παλαιούς σου φίλους, καὶ διὰ τοῦτο ἦλθες νὰ μᾶς εὕρης πάλιν!»

«Ποτὲ πλέον δὲν θὰ ὑπάγω μαζὺ σου, Μαυροθοδωρῆ,» ἀνέκραξεν ὁ Ἐρῖκος. «Θέλω νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν Ἀλβέρτον· αὐτὸς εἶναι καλὸς εἰς ἐμέ, ἐνῶ σὺ ἤσο σκληρὸς καὶ κακός.»

«Λοιπὸν πραγματικῶς ἐπροσπάθησες νὰ δραπατεύσῃς, κύρ Ἐρῖκε!» εἶπεν ὁ Μαυροθοδωρῆς μὲ ὀργήν. Κτυπήσας δ' αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν ἔλαθεν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τὸν ἔσυρε, θέλοντα καὶ μὴ θέλοντα εἰς τὸ σπήλαιον! Ἀλλ' ὅμως ἀντὶ δὲ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, ὅπως τὸν ἐφοβέρισεν, ἅμα εἰσῆλθον εἰς τὸ σπήλαιον, ἤλλαξε τὸν τόνον τῆς φωνῆς του καὶ ἤρχισε νὰ τὸν ἐρωτᾷ τί εἶδε καὶ τί ἤκουσε, καὶ τοῦ ὑπεσχέθη, ὅτι δὲν θὰ τὸν ἔρριπτεν εἰς τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον λάκκον, ἐκτὸς, ἐὰν ἐπροσπάθει ποτὲ νὰ δραπατεύσῃ ἐκ νέου.

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΑΠΑΘΗ ΤΗΣ ΟΡΝΙΘΟΣ.

(Ἰδε σελίδα 440.)

1. Τὰ παράξενα στὸν κόσμον τόσον ἀφθονα συμβαίνουν ὥστε χιλιάδες τόμοι γέμουν ἀπὸ παραμύθια, στυματίζοντα τὴν πλάνην καθενὸς καὶ τὴν συνήθειαν.
2. Καὶ διὰ νὰ ἀποδείξουν προῖον τῆς ἀλογίας καθὲ σφάλμα τῶν ἀνθρώπων, ἔφεραν σὸ μέσον ζωᾶ, ὁμιλοῦντα κατὰ μέρος, ἢ σκεπτόμενα ἀθρόα.
3. Πολλοὶ εἶναι ποῦ δὲν ξαύρουν ἀνθρώπος τί ζῶον εἶναι, καὶ ὅταν βλέπουν χέρια πόδια ἀνὰ δεξιὰ καὶ ἑνα κεφάλι ἀνθρώπου τὸ ὀνομάζουν, ὡς τὸ εἶπαν πολλοὶ ἄλλοι.
4. Ἀλλὰ τούτων τὴν μυριάν ἔρχεται ἕνας Διογένης καὶ ἐξελέγγει κατὰ κράτος μ' ἕνα πετεινὸν στὰς χεῖρας, μαθημένον, μὲ δεξιὰ πόδας καὶ δεξιὰ πτέρυγας ὡς χεῖρας.
5. Τοῦτο ἐπαθε καὶ ἡ ὄρνις, ἅμα εἶδεν αὐτὰ ἄσπρα, καὶ σχεδὸν σὰν τὰ δικὰ της εἰς τὸ μέγεθος καὶ βάρος, ὀρνιθίσια εἶναι, εἶπε, καὶ τὰ ἔλαβε μὲ θάρρος.
6. Ἀλλ' ἀφοῦ ἔγεινε μήτηρ καὶ τὰ ἔβγαλε πουλάκια, μὲ μεγάλην ἀπορίαν εἶδε πῶς ἦσαν παππάκια, καὶ ἔτρεξαν εὐθὺς σὸ ὕδωρ, καὶ αὐτὴν δ' ἔμειναν τὰ φλουδία.
7. Μὲ τὴν ὄρνιθα ποῦ εὔρεν αὐτὰ ξένα νὰ κλωστήσῃ παραβάλλεται ὁ πόθος ἐπὶ πράγματι ἄλλοτριων, ὅστις τέλος ἔχει πάντα τὴν ζημίαν τῶν ἰδίων.
8. Λέγει δὲ καὶ εἰς καθένα, «Φρόντιζε νὰ ἀποκτήσῃς, ὅ,τι ἡμπορεῖς νὰ ἔχῃς διὰ πάντα ἰδικόν σου, γὰρ νὰ μὴ φανῇ μὴ μέρη ἀνδρακῆς ὁ θνηταυρὸς σου»
Λ.

Ἡ μικρὰ μάρτυς.

Τὸ πραγματικὸν τοῦτο διήγημα συνιστῶμεν εἰς τὴν περισσευομένην ἀνάγνωσιν πάντων τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἐφημ. τῶν Παίδων.»

Πρὸ τίνος καιροῦ κοράσιον ἐνναετὲς περίπου προσε-

κληθῇ ὡς μάρτυς εἰς μίαν δίκην κλέπτου τινὸς εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Τὸ κοράσιον εἶδε τὴν κλοπὴν πραχθεῖσαν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν του, ἐπομένως ἡ μαρτυρία του ἦτο πολὺ σπουδαία. Ὁ δικηγόρος, ὅστις υπερασπίζετο τὸν κλέπτην, δὲν ᾔθελε τὸ κοράσιον νὰ ἐμφανισθῇ ὡς μάρτυς, διότι ἐγνώριζεν, ὅτι πᾶς λόγος αὐτοῦ εἰς τὴν συζήτησιν θὰ ἦτο κατὰ τοῦ πελάτου του.

Εὐθὺς λοιπὸν ἀφοῦ παρουσιάσθη, τὴν ἠρώτησεν,

«Αἰμιλία, γνωρίζεις τὴν φύσιν τοῦ ὄρκου;»

«Δὲν γνωρίζω τί ἐννοεῖτε, κύριε», ἀπεκρίθη αὐτῇ.

«Ἰδοὺ», εἶπεν ὁ δικηγόρος πρὸς τὸν δικαστὴν· «αὐτὴ δὲν ἐννοεῖ τὴν φύσιν τοῦ ὄρκου, τοῦτο δὲ εἶναι ἀρκοῦσα ἀποδείξεις ὅτι δὲν εἶναι κατάλληλος ὡς μάρτυς· ἡ μαρτυρία της δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν».

«Ἄς ἴδωμεν», εἶπεν ὁ δικαστής. «Ἐλθέ ἐδῶ μικρά μου κόρη, καὶ εἰπέ μου, ὠρκίσθης ποτέ;»

Ἡ ἐρώτησις αὐτῇ ἔκαμε τὴν μικρὰν Αἰμιλίαν νὰ κοκκινήσῃ, ἀλλὰ συνάμα καὶ ἀπεκρίθη,

«Ὁχι, κύριε.»

«Δὲν ἐννοῶ, ἂν ἔλαθές ποτε ψευδῇ ὄρκον», εἶπεν ὁ δικαστής.

«Ἐδῶκας ἕως τῶρα καμμίαν μαρτυρίαν ἐνώπιον δικαστηρίου;»

«Ὁχι, κύριε.»

«Γνωρίζεις τί βιβλίον εἶναι τοῦτο;» εἶπεν ὁ δικαστής ἐγχειρίσας αὐτῇ τὴν Ἀγίαν Γραφήν.

«Μάλιστα, κύριε, αὕτη εἶναι ἡ Γραφή.»

«Ἀνέγνωσες ποτὲ τὸ βιβλίον τοῦτο;»

«Μάλιστα, κύριε, ἀναγινώσκω αὐτὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν.»

«Γνωρίζεις τί εἶναι ἡ Γραφή, τέκνον μου;»

«Μάλιστα, εἶναι ὁ λόγος τοῦ μεγάλου Θεοῦ.»

«Καλὰ, τῶρα λοιπὸν, ἀγαπητόν μου τέκνον, θέσσε τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τοῦ βιβλίου τούτου.»

Αὕτη ἔθεσε τὴν χεῖρά της ἐπ' αὐτοῦ τρέμουσα· ἐκεῖνος δὲ τότε ἐπανελάθειν εἰς αὐτὴν τὸν τύπον τοῦ ὄρκου. Αὕτη δὲ μὲ τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ βιβλίου ἐπανελάθε, ἀρκίζομαι ἐπισήμως, ὅτι πᾶν ὅ,τι μέλλω νὰ εἴπω εἶναι ἡ ἀλήθεια, ὅλη ἡ ἀλήθεια καὶ μόνῃ ἡ ἀλήθεια. Εἰς τοῦτο δὲ ἄς μοι ᾔται βοηθὸς ὁ Θεός.»

«Τῶρα, ἀγαπητόν μου κοράσιον», εἶπεν ὁ δικαστής, «ὠρκίσθης ὡς μάρτυς, ἀλλὰ γνωρίζεις καὶ ποῖον θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα, ἐάν δὲν εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν;»

«Μάλιστα, κύριε.»

«Ποῖον;»

«Θὰ φυλακισθῶ.»

«Ἄλλο τι;»

«Μάλιστα, κύριε, δὲν δύναμαι νὰ ἀπολαύσω τὸν ὄφρανον.»

«Πῶς γνωρίζεις τοῦτο;»

Αὕτη τότε λαβοῦσα τὴν Βίβλον, διέτρεξε τὰ φύλλα διὰ τῶν δακτύλων της καὶ εὗροῦσα τὸ 20ον κεφ. τῆς Ἐξόδου, ἀνέγνωσε τὸν δέκατον ἕκτον στιχ. ἔχοντα ὡς ἑξῆς: «Μὴ ψευδομαρτυρήσῃς κατὰ τοῦ πλησίον σου μαρτυρίαν ψευδῇ!» Ἐμαθον τοῦτο εἶπε πρὶν ἢ δυνῆθαι νὰ ἀναγινώσκω τὴν Βίβλον.»

«Σοὶ εἶπέ τις ὅτι ἐμελλες νὰ παρασταθῇς ὡς μάρτυς εἰς τὴν περίστασιν ταύτην», ἠρώτησεν ὁ δικαστής.

«Μάλιστα, κύριε. Ἀμα ἡ μήτηρ μου ἤκουσεν ὅτι ἐμελλον νὰ προσαχθῶ ὡς μάρτυς λαβοῦσά με εἰς τὸ δωματίον της ἐζήτησε νὰ εἴπω εἰς αὐτὴν τὰς δέκα ἐντολάς, μετὰ ταῦτα δὲ ἀμφοτέραι, ἡ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ γονυπετήσασαι προσηυχήθημεν ἵνα δυνῆθαι νὰ ἐννοήσω πόσον κακὸν ἦτο ἡ κατὰ τοῦ πλησίον ψευδὴς μαρτυρία, καὶ ὁ Θεὸς νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ εἴπω τὴν ἀλήθειαν, ἐάν τὴν ἐπιούσαν ἐμελλον νὰ υπάγω εἰς τὸ δικαστήριον. Ὅταν δ' ἐξηρχόμην τοῦ δωματίου ἡ μήτηρ μου φιλήσασά με εἶπεν. Ἐνθυμοῦ τὴν ἐννάτην ἐντολήν, καὶ ὅτι πᾶν ὅ,τι μέλλεις νὰ εἴπῃς εἰς τὸ δικαστήριον ὁ Θεὸς θὰ ἀκούσῃ, καὶ θὰ γράψῃ εἰς τὸ βιβλίον τῆς ἐνθυμήσεώς σου.»

«Πιστεύεις τοῦτο;» ἠρώτησεν ὁ δικαστής, ἐνῷ ταυτοχρόνως ἰδὲν δάκρυ ἔλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ τὰ χεῖλη του ἔτρεμον ἐκ συγκινήσεως.

«Μάλιστα, κύριε, εἶπε τὸ κοράσιον, μὲ τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐδείκνυνεν ὅτι ἐννοεῖ πᾶν ὅ,τι εἶπεν.

«Ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογῇ, τέκνον μου», εἶπεν ὁ δικαστής, «ἔχεις καλὴν μητέρα. Αὕτη ἡ μαρτυρία εἶναι ἱκανή.» Ἐάν δ' ἐπρόκειτο νὰ δικασθῶ περὶ τῆς ζωῆς μου σήμερον, καὶ ἤμην ἀθῶος τῆς κατηγορίας, θὰ παρεκάλουν τὸν Θεόν νὰ μὲ δώσῃ μάρτυρα τοιοῦτον ὡς τὸ κοράσιον τοῦτο. Ὅθεν θὰ ἐξετασθῇ.»

Οὕτω τὸ κοράσιον ἐξητάσθη, εἶπε τὴν ἀλήθειαν, ὃ δὲ κλέπτης, ἐννοεῖται, κατεδικασθῇ.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Εὐθαλ. Α.

ΦΡΟΝΗΣΙΣ.

Πρὸς τὴν νεολαίαν.

Καθὼς εἰς τὸ μαγεῖονμα προστίθεται τὸ ἄλλας,

Οὕτω καὶ εἰς τὰς πράξεις σου μικρὰς τε καὶ μεγάλας.

Ἡ φρόνησις ἄς τίθεται ὡς ἄλλας καὶ ὡς βάσις,

Τὰ πάντα πράττε σὺν αὐτῇ καὶ δὲν θὰ δειλιάσῃς.

Τὰς σκέψεις σου, τὰς κρίσεις σου, αὕτη θὰ ὀδηγῇ.

Αὕτη τὰς ἀποφάσεις σου καλῶς θὰ διοικήσῃ.

Αἱ χεῖρες σου οἱ πόδες σου, τοῖς ἔχουσιν ἐκείνης.

Ἄς τρέχουν, καὶ ἔχουσιν τέρμα δόξης, εἰρήνης.

Τὰ ὄμματα σου σφάλισε, τὴν ἀκοήν σου κλείσε,

Τὴν γλῶσσάν σου χαλίνωσε, ὅποτεν ὀδηγήσῃ.

Ἀπ' τὴν καλὴν τὴν φρόνησιν, καὶ πόδα μὴ κινήσῃς.

Οὐδ' ἕτερόν τι μέλος σου, ἂν δὲν τὴν ἐρωτήσῃς.